DIN LUMEA FOTBALULUI

● Echipa cea mai bine cotată de pe continentul nostru pare să fi rămas Real Madrid. Fotbaliștii spanioli primesc pentru fiecare evoluție 20 000 de dolari, în timp ce celelalte stele ale soccerului european nu pot dobîndi mai mult de 15 000 (Benfica Lisabona), 13 000 (A.C. Milan), 12 000 (Manchester United) sau 10 000 (Inter).

● Pînă nu de mult, femeile dădeau dureri de cap iubitorilor fotbalului numai în calitate de... soții. Acum, însă, situația s-a schimbat radical. În Italia, federația de fotbal feminin, care numără 9 echipe (Lazio, Roma, Livorno, Genova, Florența, Real Torino, Piacenza, Milano, Ambrosiana) și 300 de jucătoare, a hotărît să suspende pe timp de un sezon pe Daniela Mandolini, portarul formației Lazio. Cauza? O lovitură prea... bărbătească adresată arbitrului. Și cînd te gîndești că arbitrul era un reprezentat al sexului tare!

● Recordul mondial în materie de arbitraj îl deține englezul Bailey, din Northampton, care a condus nici mai mult nici mai puțin decît... 3 375 de meciuri!

Pentru stabilirea acestui record i-au trebuit 44 de ani!

PE MONT BLANC, LA 4810 m ÎNĂLȚIME

În anul 1928, patru alpiniști români, Alexandru Colfescu, George Georgescu, Gogu Popescu și Ilie Rusmir, și-au propus — idee temerară! — să ajungă pe Mont Blanc, cel mai înalt vîrf din Europa (4 810 m!). Ei se antrenaseră intens, suind toți munții noștri. Dar adevărata școală a alpinismului, urcînd pe munți ce depășesc 4 000 de metri, cu aerul rarefiat, cu ger sub 25 de grade, cu vînturi năpraznice și zăpadă veșnică, cu lavine și ghețari, aveau s-o facă în Alpii tirolezi, antrenîndu-se în felul acesta pentru asaltul Mont Blanc-ului. La o ascensiune, George Georgescu s-a rănit grav și a renunțat la marea aventură pe care o proiectase.

Ceilalți...

În rîndurile care urmează, unul din învingătorii Mont Blanc-ului, Alexandru Colfescu, astăzi în etate de 70 de ani (dar cine-i dă această vîrstă?) vă povestește această remarcabilă performanță a alpinismului românesc.

...Cînd am sosit în Franța, la Chamonix-Mont Blanc, am găsit o atmosferă deprimantă. Un lanț de accidente, costase viața unor turiști și a celui mai bun ghid din Geneva. Toți cei cu care ne întîlneam, personalul hotelului, membrii Societății ghizilor chamoniarzi, trecători de pe stradă, toți ne sfătuiau să nu încercăm să urcăm Mont Blanc-ul. Toți ne inspăimîntau, prezicîndu-ne o prăbușire sigură. Cînd am schimbat banii, la Contoar du Chamonix, am cunoscut un funcționar român — Tomalini. Acesta, aflînd de intențiile noastre, s-a alarmat și ne-a condus prin cimitirele Chamonix-ului, arătîndu-ne zeci de morminte în care își duceau somnul de veci sute de victime ale Mont Blanc-ului. Dar noi răspundeam tuturor: „Nu! Nu! Nu! — Noi vom sui și vom învinge, chiar fără ghizi!"

Ca să ne edificăm cît mai concret asupra posibilităților de acces ale Mont Blanc-ului am suit în 4—5 ore la vîrful Brevant (2525 m), situat de cealaltă parte a văii Chamonix-ului. Cu binoclul și cu harta am identificat peste 80 de vîrfuri, în general depășind 3000—4000 de metri, cu aspecte de catedrale gotice sau de ace (aiguilles), printre care: Chardonet (3824 m), Aig. Vert (4121 m), Grands Charmoz (3445 m), Aig. du Grépon (3482 m), Aig. du Midi (4121 m), Mont Midi (4465 m) etc. Urmează mantaua de hermină albă a masivului Mont Blanc (4807 m). Spre dreapta, culmile descresc: Dome du Gouter (4303 m), Aig. Gouter (3836 m), Tête Rousse (3228 m) ș.a.m.d. Continuă în zare Alpii elvețieni. Privind din acest loc ai impresia că ascensiunea Mont Blanc-ului nu ar necesita sforțări excepționale. Și totuși, pînă cînd la 8 august 1786 tînărul Jacques Balmat a reușit să atingă vîrful Mont Blanc, cîte victime omenești, cîte catastrofe nu s-au înscris în istoria alpinismului.

Întîlnirea de la Chamonix cu profesorul universitar Bregeault, secretarul general al Clubului Alpin Francez, a fost pentru noi hotărîtoare. El ne-a examinat echipamentul procurat la Innsbruck (bocanci, piolete, frînghie, colțari, crampoane etc.) pe care l-a găsit foarte bun; apoi, cînd a aflat că am suit Mönch și Jungfrau ne-a spus: „Încercați să suiți. Cred că veți învinge!". Ne-a sfătuit, însă, părintește, să nu ezităm de a întrerupe urcușul dacă se arată semne de furtună, adăugînd: „Dacă pe vreme bună ascensiunea Mont-Blanc-ului, pentru un alpinist încercat, corespunde celei mai mari destărări, comparabilă numai unui vis paradisiac, apoi, pe vreme de viscol și furtună, care te pot surprinde oricînd, raiul se transformă în iad. Vai de cel prins departe de cabana de adăpost! Pulberea de zăpadă și grăunții mici de gheață îi orbesc ochii, vîntul și gerul îi copleșesc, simțul orientării îl părăsește și sfîrșitul este oribil..."

Pentru ascensiune, cel mai bun drum este cel care pornește de la Saint Gervais, localitate aproape de Chamonix, unde ne-am deplasat cu trenul, înainte de răsăritul soarelui, la 17 august 1928. Pe o serpentină comodă a Administrației Forestiere am urcat, fără mari dificultăți, făcînd un popas la „Pavillon Bellevue". Ne apropiem apoi de marginea ghețarului Bionnassay (2400 m), unde începe să se simtă gerul. Escaladăm un masiv de ardezie, roca ce se desface ușor în felii, prezentînd pericol pentru stabilitatea piciorului, și ajungem la Cabana de la Tête Rousse (3228 m). Prietenul nostru, profesorul Ilie Rusmir, venit cu noi mai mult pentru studiul ghețarilor, nu mai poate suporta lipsa de aer, se simte rău și ne părăsește. Peste încă două zile, cînd noi vom fi sus, la „sommet", el ne va urmări din piața Saussure din Chamonix cu o lunetă mare și va fi cu sufletul alături de noi.

În momentul crucial al ascensiunii, dintr-o echipă de patru alpiniști am rămas doi! Poposim noaptea în cabana Tête Rousse, iar a doua zi a ascensiunii, în zori, cînd zăpada este înghețată, urcăm la Aiguille du Gouter, masiv de șisturi de hulă și zonă cristalină granitică. De aici în sus nu mai există marcaj sau potecă. Curînd, trebuie să traversăm o zonă extrem de periculoasă numită „Marele culoar". Pe acest coridor aproape vertical, foarte des cad de sus pietre care, în coborîrea lor vertiginoasă, angrenează cantități mari de roci. Căderile sînt însoțite de șuierături înfiorătoare. Trecerea „culoarului" se face tăindu-l orizontal și individual, pe riscul fiecăruia, fără frînghie, cu pas cît mai grăbit. Ne-am dezlegat, am așteptat atenți și, cînd nu s-a auzit zgomot caracteristic al căderii pietrelor, am trecut fiecare, cam la zece minute unul de altul. Ne-am regăsit fericiți și ne-am îmbrățișat cu lacrimi în ochi, bucuroși că am avut noroc. Înaintea noastră plecaseră grăbite trei echipe care așteptau de 4 zile la cabana Tête Rousse o vreme mai bună: șase francezi, trei germani și cinci americani. Am propus colegilor francezi ca și noi, membri ai Clubului Alpin Francez, să ne legăm în aceeași caravană, dar ne-au refuzat. Nu-i nimic! Fiecare cu norocul lui! În escaladarea vîrfului Aiguille du Gouter, depunem eforturi apreciabile și tocmai cînd trecusem două săritori aride ne trezim pieptiș în față cu un zid abrupt, format dintr-un perete stîncos verde. În spate ne amenință o prăpastie de cîteva sute de metri! O piatră, stîrnită de cei ce plecaseră înaintea noastră lovește pe bunul meu tovarăș Gogu Popescu și îi rănește țeasta capului. Sînge abundent îi curge pe față. Picioarele îmi tremură, inima îmi bate cu furie, mintea mi se întunecă. Gogu nu mai poate vorbi, bolborosește ceva de neînțeles. Văd un sfîrșit pe cît de inevitabil, tot pe atît de groaznic. Ce să fac? Nu-i decît o salvare: să tai frînghia și să-l las să ne prăbușească sau să aștept să ne prăbușim amîndoi. Am stat lîng cu pieptul și fruntea de stîncă, cu ochii închiși așteptînd deznodămîntul. Cît? Secunde, minute, o veșnicie? Nu știu. Din fericire, colegul meu și-a revenit, a început să vorbească, ba, mai mult, îmi arată că a găsit un cristal de cuarț, pe care l-am tăiat în două, am luat fiecare cîte o bucată, menită să ne amintească aceste clipe de neuitat... Pornim mai departe. Ajungem la Aiguille du Gouter (3817 m) și, în Cabana Clubului Alpin Francez, o americancă și un german pansează rana lui Gogu Popescu în timp ce eu țin tinerilor francezi, care au refuzat să facă o caravană cu noi, o prelegere despre umanitate și solidaritatea alpestră. Peste noapte, din cauza lipsei de aer (eram și înghesuiți), nimeni nu a putut dormi.

Rămași în doi în ziua a treia — 19 august 1928 — la ora unu și jumătate noaptea pornim în spatele echipelor care aveau ghizi și lanterne, dar după o oră se luminează. O lumină stranie, de neuitat. Răsăritul soarelui, cu tot cromatismul misterelor alpestre, ne prinde pe culmea Dome du Gouter, la 4304 metri altitudine. Privelișteа șirurilor de munți care se deșteaptă parcă din somn, a ceților care se împrăștie și a norilor care se formează țișnind dintre stînci, este fantastică. La Refugiul Vallot (4363 m) găsim toate cele trei echipe pornite înaintea noastră. Toți fără excepție suferă de „rău de munte", declarînd că nu mai pot sui mai departe. Unii stau cu pîntecele la pămînt. Americanii, veniți de la New York echipați „pînă în dinți", se mulțumesc să ne filmeze pe noi doi cînd continuăm ascensiunea. Lipsa de aer se face și pentru noi din ce în ce mai simțită. Popasurile pentru refacerea respirației sînt din ce în ce mai dese. Temperatura la Refugiul Vallot a fost de minus 20 de grade. Depunem eforturi supraomenești pentru a escalada cele două Cocoașe ale Dromaderului (celebrele Bosses du Dromadaire), prima la 4511 m, pe versantul francez, a doua la 4535 m, pe versantul italian, ambele cu o înclinație de 45 pînă la 60 de grade. Panta este destul de dificilă și la Stîncile Tournette (4677 m). Iată clar în fața noastră Vîrful Gigantului. Luptînd din răsputeri cu vîntul și gerul fixez trepiedul în găurile făcute în gheață și cu autodeclanșatorul fac două fotografii care ne-au rămas documente nepieritoare ale performanței noastre. Apoi, pe muchia ușor înclinată, odihnitoare, a piramidei cvadrunghiulare care este Mont-Blanc-ul, cramponîndu-ne cît mai bine pentru ca vîntul puternic care vine de jos, din Franța, în rafale, aducînd valuri de grăunțe mici de gheață („ie Mont-Blanc fume sa pipe" — Mont Blanc-ul își fumează pipa), să nu ne prăbușească în Italia, ajungem la vîrf (sommet 4810 m).

Era în ziua de 19 august 1928, ora 9 și 40 de minute...

Alexandru COLFESCU

Primii români pe Mont Blanc: Alexandru Colfescu și Gogu Popescu în ascensiunea Cocoașelor Dromaderului — august 1928

CONVORBIRI CU DOMNUL GORE

Afiat pentru cîteva zile la Paris, dl. Gore mi-a trimis, iarăși, în loc de cuvinte („nu știu ce să mai zic" — zice el în scrisoarea primită alaltăieri) cîteva comentarii fără desen

Două dintre aceste lucrări abordează subiecte privind niște confruntări de natură extrasportivă și fără fair-play, deci nepotrivite publicației la care colaborăm.

A treia reprezintă fructul unei vizite la muzeul Grévin.

Pătrunzînd în holul acestui faimos muzeu unde marile sau măcar cunoscutele figuri ale istoriei de ieri și vieții mondene de azi sînt înfățișate prin mijlocirea cerii, dl. Gore trece prin fața Mariei Antoaneta, se oprește o clipă înaintea lui Napoleon, apoi acordă o atenție cu totul specială lui Gingis-Han, privindu-l vreme de 15 minute, ca și cum ar rîvni să-i dezlege misterul pornirilor, după care, iritat de prea multă istorie, se refugiază în sala nr. 7 consacrată campionilor olimpici de înot, știuți și pretuiți de-a lungul deceniilor moderne.

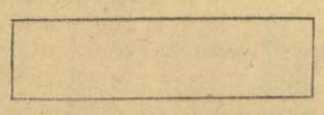

Dl. Gore privește cu admirație podiumul unde se află, în reproducere la scara naturală, primii trei clasați în proba de 100 m liber la Olimpiada din 1904.

Citind inscripția corespunzătoare, vizitatorul descifrează: „Campion olimpic, Herbert Lamb, 27 de ani".

Dl. Gore privește cu admirație podiumul unde se află primii trei clasați în proba de 100 m craul la Olimpiada din 1912.

Citind inscripția corespunzătoare, vizitatorul descifrează: „Campion olimpic, Georges Lambert, 27 de ani".

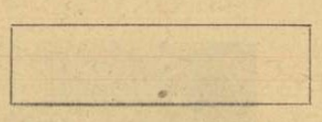

Dl. Gore privește cu admirație podiumul unde se află primii trei clasați în proba de 100 m bras la Olimpiada din 1924.

Citind inscripția corespunzătoare, vizitatorul descifrează: „Campion olimpic, Klauss Witgenstein, 21 de ani".

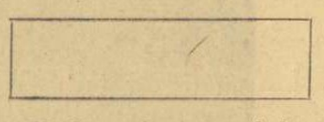

Dl. Gore privește cu admirație podiumul unde se află primii trei clasați în proba de 100 m liber la Olimpiada din 1946, după războiul mondial (al 2-lea).

Citind, inscripția corespunzătoare, vizitatorul descifrează: „Campion olimpic, Clide Sorensen, 18 ani".

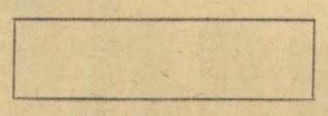

Dl. Gore privește cu admirație și anume uimire podiumul unde se află primii trei clasați în proba de 100 m spate la Olimpiada din 1964.

Citind inscripția corespunzătoare, dl. Gore descifrează: „Campion olimpic, Don Schollander, 18 ani".

Dl. Gore privește cu admirație și uluire podiumul unde se află primii trei clasați în proba de 100 m liber la Olimpiada din 1972.

Citind inscripția corespunzătoare, vizitatorul descifrează în dreptul unui cărucior de copil...

p. conf., **Al. MIRODAN**

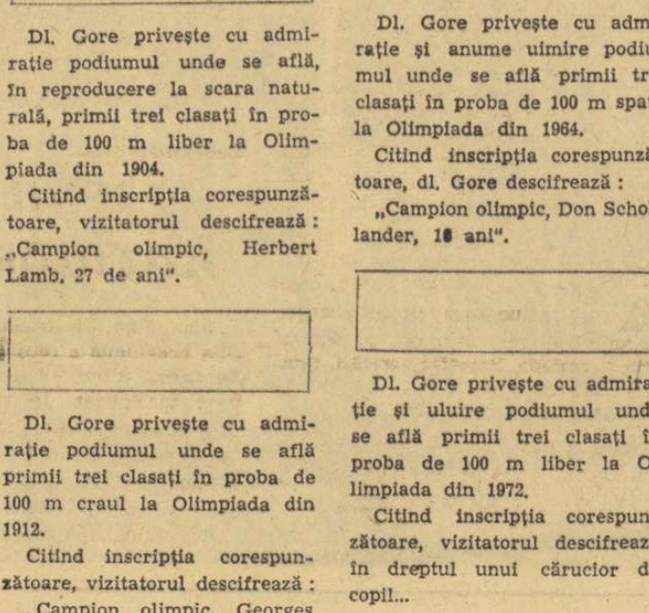

KIKA POPOVICI
Văzut de Neagu RĂDULESCU

REVEDERE CU KIKA POPOVICI

● Călătorie în trecut, în lumea fotbalului românesc
● România are jucători care ar putea fi modelați pentru o înaltă clasă internațională

...Tînărul de 20 de ani, care descindea în Gara de Nord a Bucureștilor, cu o valiză și un echipament de fotbal, nu-și cunoștea viitorul, atunci, în anul 1922. A devenit soț și părinte, în viața sa de familie și jucător al clubului Romcomit, mai apoi Juventus. A jucat în acel Juventus de zile mari, promovat de vigoarea sa atletică, de admirabila sa intuiție. A jucat și în națională noastră, într-un meci cu Turcia.

„Ambianța Căii Griviței" l-a adus mai tîrziu în rîndurile Venus-ului, sub ale cărui culori a luptat și a cunoscut, alături de Costică Stanciu și de Athanase Tănăsescu, de Emil Demetrescu și de Costy Țico, de frații Nicolaescu și de Jean Lăpușneanu, elevii neuitatului Mitty Niculescu, bucuria și mîndria cuceririi titlului de campioni naționali.

Dar, într-o bună zi, Kika Popovici a satisfăcut un îndemn al inimii: a reluat drumul patriei sîrbești.

Acum, la 66 de ani, e director comercial al Întreprinderii de Transporturi Publice din Belgrad și director tehnic al clubului O.F.K. Belgrad.

În această calitate și-a însoțit echipa în mai toate continentele, a gîndit și a simțit pentru ea, firește, a văzut și a trăit, a învățat atîtea în lumea fotbalului universal, încît merită să-i sondăm opiniile.

— Spune-ne, cum vezi acum fotbalul românesc, pe care-l cunoști din începuturi și l-ai urmărit?

— Fără duioșie, ci cu obiectivitate sobră, cred că nu aveți motive de entuziasm. La voi, fotbalul de club e superior celui al națională, căreia îi lipsește, cred, apreciind cu intuiția de fost jucător și cu experiența de actual conducător, principalul carburant: continuitatea. Schimbați prea des componența lotului național, nu-i imprimați o concepție specifică mentalității fotbalului românesc, însușirilor native ale jucătorilor voștri și nici nu-i asigurați coeziunea, recurgînd prea mult și prea des la formule improvizate, după inspirații de moment.

Se pare că vă preocupați mai mult de rezultatul unui meci, decît de ce trebuie să sădiți pentru viitor. Vă temeți de hopuri și vă zbateți să le treceți, așa, de fiecare dată, cîte unul...

— Ce crezi că determină atributele individuale ale fotbalistului?

— Condiția atletică și apoi tehnica jocului propriu-zis. Nu concep un fotbalist care să nu facă suta de metri în 11 secunde — în orice post ar juca — care să nu facă limitele convenționale pentru 1 500 de metri, care să nu practice cu succes triplul salt, care să nu parcurgă, fără dificultate, cursa de 409 metri garduri. Numai cine realizează mai întîi aceste lucruri se poate, apoi, gîndi la ceea ce poate face în fotbal.

— Pe care echipă de club o consideri drept cea mai redutabilă din lume?

— Manchester United. Are un lot de jucători de clasă universală și pierde, cu adevărat, atunci cînd nu se putea altfel. Nici o victorie a ei nu e rodul unei întîmplări, după cum nici un eșec nu e produsul unei delăsări, ci e datorat superiorității adversarului.

Și, după ea, Steaua roșie Belgrad. O echipă de club care înseamnă, în orice meci, prospețime fizică, tehnică avansată, elan în luptă.

— Dar despre Bobby Charlton și Pele, pe care-i cunoști personal, ce ne poți spune?

— Hotărît lucru, Bobby e rezultatul unei educații și al unei rațiuni, în timp ce Pele e un fenomen.

Dar, dă-mi voie, acum, să închei cu o mărturisire intimă: în București fiind, m-am dus pe jos să revăd Calea Griviței, Buzeștii și bulevardul Dinicu Golescu. Ce surprize! Frumusețea, eleganța și modernismul Bucureștilor de azi m-au uimit. Peste amintirile unui trecut duios, munca noilor generații a pus pulberea de aur a unor vise împlinite...

V. FIROIU

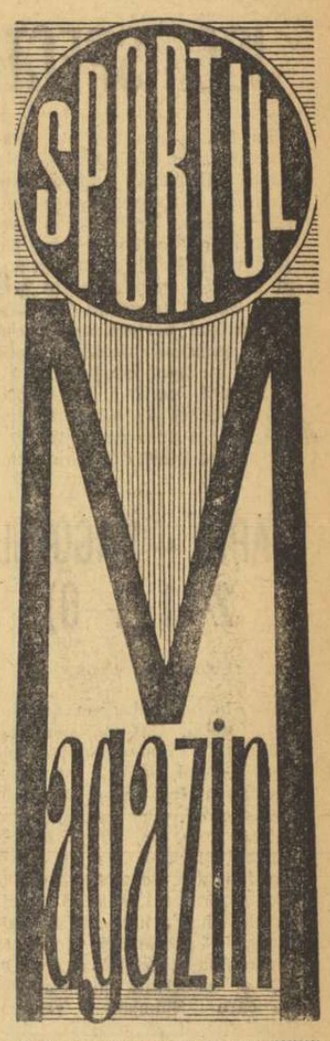

RĂSPUNDE Ion Poștașu

ION CIMPOCA, MAMAIA. De 7 ori campioană, de nenumărate ori în luptă pentru titlu, Steaua, așa cum vă amintiți dv., a cunoscut și ea emoțiile... retrogradării. În ediția 1965—66. S-a clasat atunci pe locul... 12! Noroc că divizia avea 14 echipe...

V. ULMEANU, COMUNA MINĂSTIREA. 1) Vreți să știți dacă Dragoș Cojocaru, care semnează cronici de fotbal în ziarul nostru, este una și aceeași persoană cu fostul fundaș al echipei Steaua? Da! Vrem să știm și noi ceva: vă place mai mult cronicarul decît fotbalistul? Sau invers?... 2) Înainte de a veni la Rapid, Răducanu a jucat la Flacăra roșie București. La început, a fost... centru înaintaș. Pe urmă, a devenit portar. Dacă și în alte direcții ar proceda la schimbări tot atît de bine inspirate, l-am aplauda fără rezerve!

MARINICA GENOVU, TURNU SEVERIN. Internaționale, și nu Dinamo a deschis scorul în meciul disputat acum trei ani la București, în cadrul „Cupei campionilor europeni". Dinamoviștii au realizat însă un lucru mai important: au cîștigat partida. Cu rezultatul de 2—1.

ION FLOREA, CRAIOVA. Desigur, prezența de mai multe ori a unui jucător în „echipa etapei" poate constitui o indicație pentru selecționeri. Dar faptul că un fotbalist a figurat de n ori în „echipa etapei" nu-i asigură, automat, acestuia un loc în națională.

EUGEN MARCU, SATUL VIIȘOARA. Fotbalistul Voinea, de la Steaua, a împlinit la 21 aprilie 27 de ani. El este originar din comuna Pucheni (județul Prahova). Debutul în categoria A, în 1961, sub culorile Petrolului. De aici, în 1962, a trecut la Viitorul și apoi la Steaua. Îi puteți scrie pe adresa clubului Steaua: București, calea Plevnei nr. 114.

DANA DELEANU, BRAILA. **„Îndrăgind mult sportul, în special fotbalul, vreau să corespondez cu tineri avînd aceeași pasiune cu a mea, pe adresa: strada Dianei nr. 2 — Brăila".** Constat însă că le puneți o condiție: să fie admiratori ai echipelor Universitatea Cluj și Politehnica Iași! Și dacă vă scrie un rapidist, nu-i răspundeți?

IULIAN DALIDIS, BUCUREȘTI. 1) Întotătorul american Don Schollander nu este singurul sportiv care a cucerit 4 medalii de aur la o singură Olimpiadă. Este vorba, fără îndoială, de o performanță excepțională, dar ea a fost realizată și de alți sportivi. Vreți și nume, desigur: Jesse Owens, învingător în 1936 la 100, 200, ștafetă și lungime, și Fanny Blankers-Koen, cîștigătoare în 1948, la Jocurile Olimpice de la Londra, la 100 m, 200 m, ștafetă și 80 m garduri. N-ar fi exclus, însă, ca „Mexicul" să ne prezinte un sportiv cu... 5 medalii de aur. Acestea sînt, cel puțin, pronosticurile specialiștilor în ceea ce privește perspectivele notătorului american Mark Spitz. 2) **„Ce se aude cu fostul portar al lui „U" Craiova, „Poli" Timișoara, Rapid București și F.C. Argeș, Vasile Urziceanu. Mai activează undeva?"** Nu! A devenit un bun inginer și un... concurent al lui Dragoș Cojocaru în domeniul cronicii sportive. După cum se vede, echipa de fotbal a ziarului nostru s-a întărit considerabil!

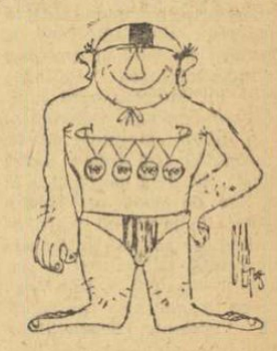

Ilustrații de N. CLAUDIU

MIRAJUL MICROFONULUI

Din anii copilăriei păstrez o duzină de fotografii ale unor artiști de cinema care m-au fermecat pe atunci.

În cutia aceea, în care țineam „comoara", n-am reușit însă niciodată să ascund o anume poză. N-am reușit pentru că nu o văzusem în nici o revistă. Astfel, nu ar fi scăpat foarfecelor mele...

De-abia acum am aflat-o într-un album de familie. E alături. Acesta e omul pe care îl cunoșteam atît de bine prin timbrul distinct al vocii sale ce vibra în difuzorul aparatului de radio. Îl cunosteam bine, deși nu l-am văzut niciodată. Radu Vasilescu — căci despre el este vorba — a dobîndit o mare popularitate printre radioascultătorii de acum treipatru decenii. Reporter inspirat, comentator spontan și spiritual (adevărat maestru al calamburului) el își fermeca auditoriul prin verva cu care relata fie de la un meci de fotbal, fie de la o cursă hipică sau de la un concurs automobilistic.

Radu Vasilescu e din generația pionierilor în publicistica sportivă radiofonică. Din generația lui Niccio Carozzio, Radivoje Marcovici, Iosef Laufer. Sînt oameni cu care s-a întîlnit la microfon, nume ce nu au fost nici pînă azi pulverizate din lumea ziarului pe unde. Îndrăznesc chiar să spun că Radu Vasilescu se alătură acestor nume și prin ceea ce a realizat la timpul său (după cum se vede, nu întotdeauna... verba volant!).

Am așternut aceste rînduri sub fotografia lui pentru că azi voi avea plăcerea să-i fiu gazdă. În emisiunea „Zig-zag", Radu Vasilescu este invitatul meu și al dv. Vom discuta despre vechea sa pasiune, despre amintiri și, negreșit, despre fotbal. O „repriză" verbală pe care o aștept cu nerăbdare și cu plăcere.

Aristide BUHOIU

FOTBALUL FEMININ CÎȘTIGĂ TEREN

Meciurile feminine de fotbal încep să țasă și la noi din faza demonstrațiilor, devenind întreceri în toată accepțiunea cuvîntului. Să nu ne mirăm, într-o zi, dacă se va înființa și divizia... D. rezervată exclusiv echipelor feminine.

Deocamdată, să înregistrăm pasionantul meci care a avut loc la Ploiești, între „reprezentativele" orașelor București și Ploiești. De fapt, era vorba de Rapid și Petrolul.

Echipa oaspe, avînd în formație, printre altele, pe Botan și Hedeșiu, jucătoare de handbal cu experiență și, deci, capabile să se... reprofileze cu succes ca fotbaliste, a cîștigat cu 3—1.

Partida a atras în tribunele stadionului peste 5 000 de spectatori.

Este probabil că nu vor fi mai puțini nici săptămîna viitoare, cînd se va juca revanșa, pe „Giulești".

A. VLASCEANU și I. TANASESCU
corespondenți

Min. 60: golul de onoare al gazdelor — deziluzie în tabăra rapidistă
Foto: I. TĂNĂSESCU